

कथा-१

<:- पेरनं करणार्याची गोष्ट -:>

त्याचं दिवसी येशू घरातून निघाल्यावर नदीच्या काटावर जाऊन बसला. त्याच्या पासी असे लोक जमा झाले, कि त्याला डोंग्यावर चढावं लागलं, अन् सगळी गर्दी काटावर उभी रायली. अन् त्यानं त्यांयलें कथेतून बर्याशा गोष्टी सांगतल्या, कि पाहा, एक पेरणारा बी पेर्याले निघाला. पेरतांना काई बी रस्त्यांच्या काटावर पडले, अन् पाखरांनी येऊन ते खाऊन टाकले. काई बी गोट्याईच्या जागेत पडले, जती त्यांयलें लय माती नोती, अन् खोलवर माती नसल्याने ते लवकरच उगून आले. पण सूर्य निघाल्यावर ते जवून गेले, अन् मूय नाई पकडल्याने ते सोखुन गेले. काही बी झुडपाईत पडले, अन् झुडपं वाढले त्यालें दाबून टाकले. पण काई बी चांगल्या जमिनी पडले, अन्फळआले. कोणी शंभर पट, कोणी साठ पट, कोणी तीस पट. ज्यालें कान हायत, त्यानं आयकावं. शिष्यायन जवळ येऊन त्यालें म्हणलं, कि तू त्यांयच्या संग कथेतून का बोलतो. त्यानं उत्तर देलं, कि तुमाले स्वर्गाच्या राज्यांचा भेदाची समज देली हाय, पण त्यांयलें नाई. कावून कि ज्याच्या पासी हाय, त्यालेंचं देलं जाईन, अन् ज्याच्या पासी लय हून जाईन, पण ज्याच्या पासी काई नाई हाय, त्याच्या पासून जे काई हाय, ते पण घेतल्या जाईन. मी त्यांयच्या संग कथेतून यासाठी बोलतो, कावून कि ते पायत असतांना पण पायत नाईत आयकतं असतांना पण आयकतं नाईत. त्यांयच्या विषयात यशया भविष्यवक्त्यांची भविष्यवाणी पूर्ण होते. तुमी कानाने आयकसान पण समजीननाई, अन् डोया ने तर पायसानं, पण तुमाले कधीच दिसणार नाई. कावून कि या लोकांचे मन मोठे झालें हाय, अन् ते कानाने मंद आयकतात, अन् त्यांयनं त्यांयचे डोयाईले झापड आली कधी अस नाई झालं पायजे कि ते डोयाने पायतीन अन् कानाने आयकतीन, अन् मनात समजतीन, अन् वापस जातीन अन् मी त्यांयलें चांगल करीण. धन्य हायत, तुमचे डोये, पाह्यतात, अन् तुमचे कान जे आयकतात. कावून कि मी तुमाले खरं खोर सांगतो, लय भविष्यवक्त्यांनी अन् धर्मियांनी इच्छा ठेवली, की ज्या गोष्टी तुमी पायता, पायल्यावर नाई पायली, अन् ज्या गोष्टी तुमी आयकता, पण आयकता नाई. पण तुमी पेरणार्याची कथा आयका. जो कोणी राज्याचं वचन आयकून नाई समजत, त्याच्या मनात जे काई पेरलं होतं, त्याले तो दृष्ट येऊन हिसकावून नेतो, हे तेच हाय जे रस्त्याचा काटावर पेरले होते. अन् जे गोट्याईच्या जमिनी वर पेरले होते, ते हे हाय, जे वचन आयकून लवकरच आनंदाने मानतात. पण त्याच्यात मुय नाई असल्याच्यान काहीचं दिवस रायते, अन् जवा वचनाच्याने संकट आले किंवा पाठलाग झाला, तवा ते लवकरच ठोकर खातात. जे झाडाझुडपाईत पेरले हायत, ते हे हाय, जे वचनाला आयकतात, पण या संसाराची चिंता, अन् धनाचा लोभ वचनाला दाबते, अन् ते फळ नाईत आणतं. जे चांगल्या जमिनीवर पेरल्या गेलं, ते हे हाय, जे वचनाले आयकून समजतात अन् फळांना आणतात, कोणी शंभर पट, कोणी साठ पट, कोणी तीस पट.